



*ในห้วงคำนิบ “ครูเฉลียว”
“ชีวิตนี้ดีใจ ชอบใจที่สุด...โยธินเรามีชื่อเดียว
ลูกศิษย์เป็นใหญ่เป็นโต การงานก้าวหน้า....”*

บุญเลิศ ศษายุทธเดช และคณะ

บ้านไม้ในสวนหลังนี้ติดริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้งอยู่เลขที่ 25 หมู่ 2 ตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ขับรถเข้ามาตามถนนจากวัดอมฤต สองข้างทางเป็นสวนรกรังไม้ไปด้วยต้นไม้ 300 - 400 เมตรก็ถึงบ้าน

นิवासสถานเก่าแก่หลังนี้ ครูเฉลียว จำเริญ มา ย้ายจากบ้านที่เคยอยู่บางตะนาวศรีมาพักอาศัยที่นี่กับลูกๆเป็นเวลานานหลายสิบปีมาแล้ว

ป้ายสองกว่าๆ วันพฤหัสบดีที่ 17 ธันวาคม 2558 คณะอาจารย์เก่าโยธินบูรณะ ฉลอง สาทรพันธุ์ และจันทร์เพ็ญ ฮูเซ็น พร้อมด้วยศิษย์เก่า ศรีชาย

เอี่ยมจั่น และบุญเลิศ ศษายุทธเดช เดิมนามสกุล ช่างใหญ่รุ่นห่างกัน 1 ปี เดินทางมากลางคกราวะ ครูเฉลียว จำเริญมา ตามเวลานัดหมาย กอบกิจ จำเริญมา ลูกชายครูเฉลียว ศิษย์เก่าโยธินฯ รุ่นเดียวกับศรีชาย ให้การต้อนรับ ครูเฉลียวลูกจากเตียงนอน ค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งรถวีลแชร์ หรือรถเข็นสำหรับผู้สูงอายุ กอบกิจรูปร่างสูงใหญ่เหมือนพ่อช่วยเข็นวีลแชร์ที่พ่อนั่งมาตรงกลางห้อง

แม้จะอยู่ในวัยชรา อายุใกล้ครบ 101 ปีในวันที่ 12 มีนาคม 2559 แต่ครูเฉลียวไม่ได้อยู่ในสภาพร่วงโรยเหมือนผู้สูงอายุทั่วไป

หน้าตาไม่ได้ต่างไปจากเมื่อตอนอายุ 70 หรือ 80 สวมแว่นตาตามบุคลิก ใส่เสื้อไหมพรม หรือเสื้อกั๊ก สีน้ำตาลตัวเก่งทับเสื้อในแขนสั้นสีชมพู นุ่งกางเกงขา สั้น ใบหน้าดูสดใส นั่งบนรถเข็นพูดคุยกับเราในวันที่ อากาศเย็นสบาย ลมพัดโชยมาจากภายนอก ต้นฤดูหนาวกำลังมาเยือนอีกครั้งหนึ่ง

ครูเฉลียวรับฟังการแนะนำตัวจากผู้มาเยือน พูดคุยสารทุกข์สุกดิบทั่วไป ส่วนใหญ่ครูจะรับฟังด้วยความสนใจ

เราบอกเล่าถึงการจัดทำหนังสือ 80 ปีโยธินฯ และ 100 ปีครูเฉลียว จะมีเรื่องราวของครูเฉลียวใน หนังสือเล่มนี้ด้วย วันนี้จึงมาพูดคุยเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการเขียนซึ่งครูเฉลียวก็ตอบรับด้วยความยินดี

ผู้เป็นปูชนียบุคคลของโยธินรับรู้เรื่องราวในอดีตได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเมื่อครั้งเป็นครูอยู่โยธิน 40 ปี จากวันเกษียณปี 2539 มาถึงปัจจุบันปลายปี 2558 นานถึง 40 ปี

“ครับ” คำตอบรับสั้นๆ จากครูเฉลียวเมื่อเรา เปรยว่า ครูผูกพันกับโรงเรียนโยธินบูรณะอย่างมากที่ เดียว

ครูเฉลียวบอกว่า พอใจมากกับการที่โรงเรียน โยธินเปลี่ยนแปลงและพัฒนามาถึงทุกวันนี้

“ดีใจ ผมก็ดีใจ เพราะว่าตั้งใจแล้วว่า จะ ต้องทำให้โรงเรียนโยธินมีชื่อเสียงใหญ่โต เจริญ ก้าวหน้าให้ได้” น้ำเสียงเรียบๆ ของครูเฉลียวแต่ฟัง



ความเป็นครู ถูกเปรียบเทียบให้เป็นพ่อพิมพ์ แม่พิมพ์บ้าง เป็นแสงเทียนให้แสงสว่างบ้าง หรือแม้แต่ เป็นเรือจ้าง เมื่อส่งลูกศิษย์ลูกหาขึ้นฝั่งไปพบความสำเร็จในตำแหน่งหน้าที่การงาน เป็นคนดี มีชื่อเสียง มีหน้ามีตาในสังคม สร้างฐานะที่มั่นคง มีครอบครัวที่อบอุ่น

ครูเฉลียวซึ่งเป็นแบบอย่าง “ครูดี” รู้สึกภูมิใจ และตราบเท่าที่ยังมีลมหายใจจะไม่วันวันลืมเลือน โรงเรียนโยธินบูรณะ

“ชีวิตนี้ครูดีใจ ชอบใจที่สุด...โยธินเรามีชื่อเสียง ลูกศิษย์เป็นใหญ่เป็นโต การงานก้าวหน้า....



ศิษย์เก่าก็มีหลายคนตั้งแต่เริ่มต้นตั้งโรงเรียนมา ไป ประสบความสำเร็จ เป็นทหาร เป็นตำรวจ โรงเรียน ได้บุญได้กุศลจากทหารและตำรวจที่ได้ทำความ ก้าวหน้าให้โรงเรียนมีชื่อเสียง มีความเจริญยิ่งขึ้น”

ครูเฉลียวหมายถึง สมาคมศิษย์เก่าโยธิน บูรณะนับแต่ก่อตั้งมาหลังปี 2500 ได้นายกสมาคมที่เป็น ทหารและตำรวจคนนายพลสืบต่อเนื่องกันมา เป็น ศูนย์กลางของบรรดาศิษย์เก่าที่จบจากโรงเรียนให้มา รวมกัน รวมทั้งศิษย์เก่าที่ไม่ประสบความสำเร็จ

“ผมก็ชอบใจครับ ศิษย์เก่าเหล่านี้เขารัก โยธิน อีกทั้งครูเก่าก็รักโรงเรียนมาก รวมถึงครูรุ่น ต่อๆ มากี่พยายามปลุกปั้นให้โรงเรียนโยธินมีชื่อเสียง มีอะไรใหญ่ขึ้น จนโรงเรียนกลายเป็นสถาบันการ ศึกษา ชั้นนำของประเทศ”



ด้วยความรัก ความผูกพันกับโรงเรียนโยธิน อย่างแนบแน่น เมื่อถึงกาลเวลาที่โรงเรียนโยธินมีอันจะ ต้องเปลี่ยนแปลงตามนโยบายของผู้มีอำนาจในการ ปกครองประเทศจะนำที่ดินไปก่อสร้างอาคารรัฐสภา ทำให้โรงเรียนโยธินต้องย้ายออกจากถิ่นสี่แยกเกียกกาย ไปอยู่ที่ใหม่ ซึ่งถูกกำหนดให้ก่อสร้างโรงเรียนแห่งใหม่ บริเวณติดกับวัดสร้อยทอง ถนนประชากรราษฎร์สาย 1 เขตบางซื่อ ไม่ไกลจากโรงเรียนย่านเกียกกายเท่าไรร ัก จึงเป็นเรื่องยากที่ครูเฉลียวจะทำได้

“ผมเสียใจที่สุด ไม่อยากให้อ้าย ที่เก่าก็ได้อยู่ แล้ว” ถ้อยคำสั้นๆ บ่งบอกถึงอารมณ์และความรู้สึก บางอย่างจากกันบั้งของหัวใจครูเฉลียว

ไม่ว่าจะเป็นครูเก่ารุ่นน้อง รุ่นลูก และบรรดา ศิษย์เก่ามีจังหวะและโอกาสครั้งคราใดที่พบปะเจอ เจอได้พูดคุยกับครูเกษียณที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ครูเฉลียวจะบ่นให้ฟังถึงความเสียใจนี้ จนครูและศิษย์ ไม่อยากจะเอื้อนเอ่ยเรื่องนี้ เพื่อมิให้ครูเฉลียวไม่ สบายใจ

แม้สภาพภายนอกของครูเฉลียวยังคงแข็งแรง พุดคุยได้เป็นปกติ อารมณ์ดี ไม่มีการหลงๆ ลืมๆ บาง ครั้งนึกถ้อยคำที่จะพูดไม่ออก แต่ด้วยอายุอานามที่ ยืนยาวเลย 100 ปีมาแล้ว มีอาการบางอย่างซึ่งถือเป็น โรครประจำตัวที่ลูก 5 คนซึ่งอาศัยอยู่รวมกันในบ้านหลัง

เดียวและบ้านติดๆ กันจะช่วยกันดูแล “พ่อ” อย่างดี ที่สุด ส่วนลูกอีก 2 คนแยกเรือนออกไปก็แวะเวียนมา เยี่ยมพ่อเป็นระยะ

กอบกิจ จำเริญมา ลูกชายวัย 62 ปี กล่าวว่า พ่อช่วยเหลือตัวเองไม่ค่อยสะดวก ต้องคอยให้ ออกซิเจนเข้าจมูกเพื่อให้สมองมีออกซิเจน เซลล์สมอง มีพลังงาน อาหารประเภทแข็งและเหนียวจะเคี้ยว ไม่ไหว ชอบรับประทานผลไม้ เช่น แตงโมง ส้ม ซึ่งปลูก อยู่ในสวน เมื่อ 3 - 4 เดือนก่อน พ่อประสบอุบัติเหตุ ล้มขณะจะเดินด้วยวอล์กเกอร์ โชคดีไม่เป็นอะไรมาก ตอนนี้อายุต้องนอนเฝ้าพ่อทุกคืน

“พ่อต้องกินยา มีอาการกระดูกบ้าง ความ จำดี พุดคุยได้ ทุไวมมาก ขณะเดินเบาๆ พ่อยังได้ยิน ชีวิตปกติของพ่อ คือ จะนอนตลอด”

ด้วยความกตัญญูตเวที ทำให้ลูกๆ ตระกูล “จำเริญมา” ทั้ง 7 คน ได้อยู่เคียงข้างบุพการีอย่าง ยาวนาน คุณพ่อมืออายุเข้าสู่ปีที่ 101 ส่วนคุณแม่ก็อายุ ยืนถึง 88 ปี เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2553

นับเป็นความโชคดีของครูอาจารย์และศิษย์ เก่าตั้งแต่รุ่น 1 เป็นต้นมาจนถึงศิษย์ปัจจุบันที่ได้ชื่น ชมครูเฉลียว ผู้เป็นปูชนียบุคคลแห่งโยธินบูรณะ อัน ควรค่าแก่กราบไหว้และเทิดทูนบูชา.....ตลอดไป